

jeg ikke kunnet tiltræde, idet jeg antager, at enhver hæderlig ung Mand paa 22 Aar her i Landet dog rimeligviis maa have en nogenlunde taalelig, om end meget simpel Klædning. Derfor har jeg ikke antaget, at det skulde være nødvendigt at gaae saa vidt, som man er gaaet i dette Underænderingsforslag, men jeg billiger fuldkomment de to ærede dissentierende Medlemmers Anskuelse deri, at man ikke igjennem Bestemmelsen om Dragten skal paabyrde de Paagjældende en særlig Stat, og dette veed jeg, de have tilsiget, naar de ikke vilde, at man skal paalægge de Udstrevne at anstaafe denne Dragt, uden at man veed, om de have Evne dertil eller ikke. — §§ 6 og 7 omtale de almindelige Forpligtelser og Rettigheder for den i Hæren indtrædende Borger; §§ 8 og 9 omtale Rettighederne ved den længere Tjenestetid, og § 10 omtaler Rettighederne for dem, der som Frivillige tage fast Tjeneste i Hæren. Man vil see, at der i § 9 er foreslaaet en hyderligere Godtgjørelse udover Lønningen for de Værnepligtige, der holdes i længere Tid til Tjeneste. Med Hensyn til selve Lønningspørgsmaalet, som ikke her ligger for, skal jeg blot bemærke, at vi have ønsket, at der i det Hele taget skal ydes en saadan Løn til den menige Mand, at han har et taaleligt Vederlag for sin Tjeneste, saaledes, at naar Landet ikke har Kræfter til altid at holde alle Eigestillede i Tjeneste paa eengang, skal Den, der kaldes til Tjeneste, have et saadant Vederlag, at han ikke er altfor ugunstigt stillet overfor dem af hans Svendebroder, der blive hjemme, fordi Landet ikke har Evne til at holde Alle under Vaaben; men det her foreslaaede er et Extratillæg til den Gage, som ved Lønningsloven maatte blive bestemt. I § 10 see De, at man ikke har villet have den lange Capitulation, den lange forud betingede Krigstjeneste, men har indskrænket den til en aarlig Tjeneste med 6 Ugers Opfigelse, dog med fornøden Indskrænkning for det Tilfælde, at Hæren skulde rykke ud, for at der ikke skal kunne opstaae Forvirring, ved at de Vedkommende da udmeldte sig af Tjenesten. — I § 11 er der en Bestemmelse om de Pligter og Rettigheder, som Hærmanden har ved sin Udtrædelse af Hæren, og der er navnlig en

Bestemmelse, som medfører, at han med Visshed kan vide, i hvilket Dieblit han ikke længer er Krigslovene underkastet, hvilket kan være af stor Betydning i forskjellige Tilfælde. — I § 13 er det gjort gjældende, at Dydighed og moralsk værdig Opførelse ogsaa skulde være nogle af de Egenskaber, som uden særlig theoretisk Uddannelse skulde kunne give Ret til at blive forfremmet. Med Hensyn til de Corps i Hæren, hvortil der kræves en aldeles særlig og videre videnskabelig Kundskab, ere Pladserne, som maatte kunne besættes ved Forfremmelse i Henseende til saadan udviiist praktisk Dydighed indskrænkede i Forhold til, hvad der findes Sted ved de andre Vaaben. — Endelig er der i § 18 givet Bestemmelse om en vis Alder, med hvilken en Officere eller en Underofficere skal kunne udtræde af Hæren og faae Pension. Bestræbelsen efter at staafe Hæren et rasst og rørigt Officerspersonale viser sig ogsaa at gaae igjennem Regjeringens og Fleertallets Forslag, og vi anerkjende det Rigtige i denne Bestræbelse i Almindelighed. Vi have her i § 18 fastsat de Grændser, som vi finde passende i saa Henseende. En Paragraph i Regjeringsudkastet, som paa en Maade kommer til at staae i Forbindelse hermed, naaget den egentlig kun er indrettet paa at forøge Forfremmelse, er jeg meget imod; det er § 113, hvori der bestemmes, at der i Lieutenantclassen hvert Aar skal gjøres visse Pladser ledige. Dette er en saa vidtgaaende Foranstaltning, som jeg haaber, at man paa et senere Trin skal kunne faae ud af Loven, og jeg beklager, at et Papir, hvorpaa jeg havde opsat en Begjæring til Formanden om deelt Afstemning af denne og en anden Paragraph, er blevet borte for mig, saaledes at jeg ikke i betimelig Tid har kunnet henvende mig til Formanden derom. Dette siger jeg kun som Retserdiggjørelse for mig, naar jeg paa et senere Standpunkt kommer til at stille et Ænderingsforslag i denne Henseende.

Jeg skal dernæst berøre § 26, der ogsaa hører til den første Afdeling, og som handler om Forstærkningen. Denne Paragraph indeholder den for Befolkningen betryggende Bestemmelse, at Forstærkningen kun ved Lov skal kunne kaldes til nogen synderlig lang Fraværelse fra Hjemmet, saaledes at Rigsdagen i ethvert forekommende